

บทที่ 6

สรุปผลการศึกษา และข้อเสนอแนะ

6.1 สรุปผลการศึกษา

ในปัจจุบัน โลกได้ก้าวเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์ ซึ่งข้อมูลข่าวสารสามารถแพร่กระจายได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว ส่งผลทำให้ประเทศต่างๆ พยายามที่จะปรับตัวเพื่อให้สอดคล้องกับกระแสดังกล่าว โดยแนวทางการปรับตัวที่เห็นได้ชัดเจน คือ นโยบายทางด้านต่างประเทศ ซึ่งประเทศต่างๆ ให้ความสำคัญกับการค้าเสรีที่มีจุดมุ่งหมายให้การแข่งขันทางการค้าของโลกมีความเป็นเสรีมากขึ้น เพิ่มปริมาณการค้าการลงทุน และยกเลิกมาตรการกีดกันทางการค้า ซึ่งจะส่งผลทำให้ปริมาณการค้าการลงทุนระหว่างประเทศที่จัดทำข้อตกลงการค้าเสรีเพิ่มขึ้น และยังเป็นการสร้างพันธมิตร เพิ่มอำนาจในการเจรจาต่อรองกับประเทศอื่นๆ ด้วย ซึ่งรูปแบบของการเปิดเสรีทางการค้าที่ได้รับความนิยมเป็นอย่างสูงในปัจจุบัน คือ การจัดตั้งเขตการค้าเสรี โดยจะเห็นได้จากข้อมูลความตกลงการค้าเสรีที่ประเทศต่างๆ รายงานต่อองค์การการค้าโลกมีรูปแบบของเขตการค้าเสรีจำนวน 124 ข้อตกลง จากจำนวนทั้งหมด 193 ข้อตกลง

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อวิเคราะห์ถึงปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีระหว่างประเทศต่างๆ เพื่อประเมินว่าประเทศที่มีโอกาสสูงในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีร่วมกัน เป็นประเทศที่มีลักษณะทางเศรษฐกิจอย่างไร หลังจากนั้นจะทำการประเมินความสอดคล้องว่าคู่ประเทศที่มีโอกาสสูงในการจัดตั้งเขตการค้าเสรี เป็นคู่ประเทศที่มีลักษณะสอดคล้องกับเงื่อนไขของแนวโน้มที่ก่อให้เกิดการสร้างปริมาณการค้ามากกว่าการเบี่ยงเบนทางการค้าของ Michaely หรือ ไม่ เพื่อเป็นการสนับสนุนว่าคู่ประเทศที่มีโอกาสสูงในการจัดตั้งเขตการค้าเสรี จะเป็นคู่ประเทศที่ได้รับผลประโยชน์ค่อนข้างมากจากการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจ นอกจากนี้ การศึกษายังครอบคลุมถึงการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของไทยกับประเทศคู่ค้าที่สำคัญ เพื่อประเมินว่ายุทธศาสตร์การจัดทำข้อตกลงเขตการค้าเสรีของไทย มีความสอดคล้องกับการประมาณการณ์ของแบบจำลองหรือไม่ รวมถึงมีการศึกษาผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการจัดตั้งเขตการค้าเสรีกับประเทศคู่ค้านั้น

ผลการศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีจากแบบจำลองทางเศรษฐมิติ พบว่า ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีระหว่างประเทศต่างๆ ได้แก่ ระยะทางระหว่างประเทศคู่ค้า ความแตกต่างของรายได้ต่อหัวของทั้งสองประเทศ ลักษณะการค้าสินค้าภายในอุตสาหกรรมเดียวกัน (Intra-industry Trade) จะมีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรี ในขณะที่ปัจจัยทางด้านขนาดเศรษฐกิจของประเทศ ความแตกต่างของความอุดมสมบูรณ์ในปีจจัยการผลิต และสัดส่วนของการส่งออกจะมีความสัมพันธ์ในทิศทางเดียวกันกับโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรี

ในกรณีทั่วไป ผลการประมาณค่าโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีจากประเทศกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด พบว่าในกลุ่มตัวอย่างของประเทศกำลังพัฒนาที่มีโอกาสสูงในการจัดตั้งเขตการค้าเสรี ปัจจัยทางด้านระยะทางเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีมากกว่าปัจจัยอื่น เนื่องจากประเทศที่มีระยะทางใกล้เคียงกัน จะมีต้นทุนค่าขนส่งระหว่างประเทศต่ำ ทำให้ปริมาณการค้าที่มีอยู่ก่อนการรวมกลุ่มมีมูลค่าสูง เมื่อมีการจัดตั้งเขตการค้าเสรีร่วมกัน ส่งผลให้แนวโน้มที่จะเกิดการเบี่ยงเบนทางการค้าลดลง นอกจากนี้ ประเทศที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกันมักจะมีระดับของการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ใกล้เคียงกัน รายได้ต่อหัวอยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกัน เมื่อมีการรวมกลุ่มจะทำให้ผลประโยชน์ที่แต่ละประเทศได้รับ ไม่แตกต่างกันมาก

จากกลุ่มตัวอย่างของประเทศที่พัฒนาแล้วที่มีโอกาสสูงในการจัดตั้งเขตการค้าเสรี พบว่า ปัจจัยทางด้านความแตกต่างของรายได้มีอิทธิพลต่อโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีมากกว่าปัจจัยอื่น ประเทศที่พัฒนาแล้วจะมีโอกาสสูงที่จะรวมกลุ่มกับประเทศที่มีระดับรายได้ต่อหัวใกล้เคียงกับประเทศของตน ซึ่งสะท้อนถึงระดับของการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ใกล้เคียงกัน หรืออีกนัยหนึ่งประเทศที่มีรายได้ต่อหัวสูงจะเลือกรวมกลุ่มกับประเทศที่มีรายได้ต่อหัวสูงหรือปานกลาง แม้ว่าระยะทางของประเทศจะอยู่ไกลกัน เช่น การจัดตั้งเขตการค้าเสรีระหว่างอเมริกากับออสเตรเลีย หรือการจัดตั้งเขตการค้าเสรีระหว่างอเมริกากับสิงคโปร์ แม้ว่าทั้งสองประเทศจะมีระยะทางที่ไกลกันมากแต่ก็เลือกที่จะจัดตั้งเขตการค้าเสรีร่วมกัน เนื่องจากให้ความสำคัญกับปัจจัยทางด้านระดับของการพัฒนาเศรษฐกิจมากกว่า เพราะจะได้ประโยชน์มากกว่าถ้ารวมกลุ่มกับประเทศขนาดใหญ่ด้วยกัน

กรณีของประเทศไทย จากผลการประมาณค่าโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของประเทศไทยกับประเทศคู่ค้าที่สำคัญ พบว่า ปัจจัยทางด้านระยะทางเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีมากกว่าปัจจัยอื่น คือ ประเทศไทยมักจะมีโอกาสสูงที่จะจัดตั้งเขตการค้าเสรีกับประเทศที่มีระยะทางใกล้เคียงกันหรืออยู่ในภูมิภาคเดียวกันมากกว่าประเทศอื่น ซึ่งเชื่อมโยง

กับผลของปัจจัยทางด้านความแตกต่างของรายได้ที่ระดับรายได้ต่อหัวของประเทศในภูมิภาคเดียวกันจะไม่แตกต่างกันมากนัก และจะสังเกตเห็นว่าจากการประมาณการณ์ของแบบจำลองประเทศไทยมีโอกาสน้อยที่จะจัดตั้งเขตการค้าเสรีร่วมกับออสเตรเลีย เนื่องจากมีระยะทางไกลกัน และระดับรายได้ต่อหัวหรือระดับของการพัฒนาทางเศรษฐกิจแตกต่างกันมาก ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าประเทศไทยน่าจะเลือกรวมกลุ่มกับประเทศที่อยู่ในภูมิภาคเดียวกันจึงจะมีความเหมาะสมมากกว่า

ผลการประเมินความสอดคล้องของเงื่อนไขที่ทำให้การจัดตั้งเขตการค้าเสรีมีแนวโน้มก่อให้เกิดการสร้างปริมาณการค้ามากกว่าการเบี่ยงเบนทางการค้า พบว่า คู่ประเทศที่มีโอกาสสูงในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีจากการประมาณค่าโดยใช้แบบจำลองทางเศรษฐมิติที่เลือกมาเป็นตัวอย่าง มีเงื่อนไขที่สอดคล้องกับแนวความคิดของ Michaely ในประเด็นของสัดส่วนของมูลค่าการค้าที่แต่ละประเทศมีต่อกัน ถึงแม้ว่าสัดส่วนการค้าจะไม่สูงมากแต่ก็ยังเป็นประเทศคู่ค้าที่สำคัญของกันและกัน นอกจากนี้ ยังพบความสอดคล้องในกรณีที่ใช้ขนาดเศรษฐกิจในการประเมิน ซึ่งพบว่าการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของคู่ประเทศส่วนใหญ่มักเป็นการจัดตั้งเขตการค้าเสรีกับประเทศสมาชิกที่มีระบบเศรษฐกิจขนาดใหญ่

ส่วนในการวิเคราะห์โดยใช้เกณฑ์ทางด้านภาษีพบว่าประเทศส่วนใหญ่มีอัตราภาษีค่อนข้างต่ำอยู่แล้ว ดังนั้น การประเมินโดยใช้เกณฑ์นี้จึงไม่สอดคล้องกับแนวความคิดของ Michaely อย่างไรก็ตาม การที่แต่ละประเทศมีอัตราภาษีต่ำไม่ได้สะท้อนว่าเมื่อมีการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจแล้วจะไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ เพราะประเทศต่างๆมีการเปิดเสรีทางการค้ามาก่อนหน้านั้นภายใต้กรอบพหุภาคี จึงทำให้ได้รับประโยชน์จากการเปิดเสรีทางการค้ามาก่อนแล้ว และในประเด็นของโครงสร้างการผลิตพบว่า ประเทศส่วนใหญ่มีโครงสร้างการผลิตกระจุกตัวอยู่ในภาคอุตสาหกรรม จึงทำให้เมื่อมีการรวมกลุ่มแล้วไม่มีความหลากหลายของโครงสร้างการผลิต ซึ่งไม่ใช่แนวทางที่จะเกิดการสร้างปริมาณการค้า แต่ถ้านำแนวความคิดของ Linder Hypothesis เข้ามาช่วยในการวิเคราะห์ พบว่า การที่แต่ละประเทศมีการค้าขายสินค้าในอุตสาหกรรมเดียวกัน ก็จะทำให้ประเทศสมาชิกได้ประโยชน์จากการที่มีสินค้าบริโภคหลากหลายมากขึ้น

การประเมินความสอดคล้องของโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของไทยกับประเทศคู่ค้า และผลกระทบจากการจัดตั้งเขตการค้าเสรีกับประเทศนั้นๆ พบว่า ผลการศึกษาทั้งสองส่วนค่อนข้างมีความสอดคล้องกัน คือ ประเทศคู่ค้าที่ไทยมีโอกาสสูงในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีด้วย จะเป็นประเทศคู่ค้าที่เมื่อมีการจัดตั้งเขตการค้าเสรีแล้วสวัสดิการสังคมของทั้งสองฝ่ายจะเพิ่มขึ้นมาก เช่น ญี่ปุ่น เป็นต้น ในขณะที่ประเทศที่มีโอกาสต่ำในการจัดตั้งเขตการค้าเสรี จะเป็นประเทศคู่ค้าที่

เมื่อมีการจัดตั้งเขตการค้าเสรีแล้วสวัสดิการสังคมจะเพิ่มขึ้นไม่มากนัก เช่น ออสเตรเลีย นิวซีแลนด์ เป็นต้น

ดังนั้น ภาพรวมของการศึกษาทั้งหมดในครั้งนี พบว่า ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของประเทศตัวอย่าง ได้แก่ ระยะทางระหว่างประเทศคู่ค้า ขนาดเศรษฐกิจของแต่ละประเทศ ความใกล้เคียงกันของรายได้ต่อหัวของทั้งสองประเทศ ความแตกต่างของความอุดมสมบูรณ์ในปัจจัยการผลิต และสัดส่วนของมูลค่าการค้าที่ทั้งสองประเทศมีต่อกัน นอกจากนี้ ผลการประมาณค่าโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของกลุ่มประเทศต่างๆ จากแบบจำลองทางเศรษฐมิติ พบว่าคู่ประเทศที่มีโอกาสสูงในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีร่วมกัน ส่วนใหญ่เป็นคู่ประเทศที่มีลักษณะสอดคล้องกับเงื่อนไขที่จะทำให้การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจมีแนวโน้มที่จะเกิดการสร้างปริมาณการค้ามากกว่าการเบี่ยงเบนทางการค้า ดังนั้น จึงสรุปได้ว่าคู่ประเทศที่มีโอกาสสูงในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีร่วมกัน จะเป็นคู่ประเทศที่เมื่อมีการจัดตั้งเขตการค้าเสรีแล้วมีแนวโน้มที่จะได้รับสวัสดิการสังคมเพิ่มขึ้น

ในกรณีของประเทศไทย พบว่า ไทยมีโอกาสสูงในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีกับประเทศที่มีระยะทางใกล้เคียงกันหรืออยู่ในภูมิภาคเดียวกัน มีระดับรายได้ต่อหัวไม่แตกต่างกันมาก หรือเป็นประเทศที่มีตลาดขนาดใหญ่ เช่น จีน ญี่ปุ่น เกาหลี อินเดีย เป็นต้น และจากการศึกษาผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการจัดตั้งเขตการค้าเสรีกับประเทศดังกล่าว ให้ผลการศึกษาที่สอดคล้องกันว่า จะทำให้สวัสดิการโดยรวมของไทยและประเทศคู่ค้าเพิ่มสูงขึ้น แม้ว่าในระยะสั้นผลประโยชน์ที่ได้รับอาจไม่เท่าเทียมกัน แต่ในระยะยาวจะเป็นประโยชน์อย่างสูงแก่ทั้งสองประเทศ

6.2 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

1. การศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรี ในกรณีของประเทศไทยพบว่า ปัจจัยทางด้านระยะทางเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลค่อนข้างสูง เนื่องจากผลการประมาณค่าจากแบบจำลองทางเศรษฐมิติพบว่า ประเทศไทยมีโอกาสสูงในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีกับประเทศที่มีระยะทางใกล้เคียงกันหรืออยู่ในภูมิภาคเดียวกัน ซึ่งมีความเชื่อมโยงกับระดับของการพัฒนาทางเศรษฐกิจที่ใกล้เคียงกัน ดังนั้น การดำเนินยุทธศาสตร์การจัดตั้งเขตการค้าเสรีของไทย ควรมุ่งเน้นการรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจกับประเทศในภูมิภาคเดียวกันก่อน ซึ่งการดำเนินนโยบายของรัฐบาลที่ผ่านมาก็ค่อนข้างสอดคล้องกับแนวทางดังกล่าว จะเห็นได้จากการจัดตั้งเขตการค้าเสรีอาเซียน (ASEAN Free Trade Area : AFTA) ในปี พ.ศ.2536 ซึ่งเป็นการทำข้อตกลงร่วมกับประเทศ

ในสมาคมเอเชียตะวันออกเฉียงใต้หรืออาเซียน (ASEAN : Association of Southeast Asia Nations) ซึ่งประเทศสมาชิกส่วนใหญ่เป็นประเทศที่มีพรมแดนติดต่อกัน หลังจากนั้นก็ขยายวงกว้างออกไปสู่ประเทศอื่นๆ ในภูมิภาคเอเชีย เช่น จีน อินเดีย ญี่ปุ่น เป็นต้น การรวมกลุ่มทางเศรษฐกิจในภูมิภาคจะช่วยสร้างความเป็นศูนย์กลางทางเศรษฐกิจและการค้าในสายตาของชาวโลก

2. การเจรจาจัดตั้งเขตการค้าเสรีกับประเทศที่มีระบบเศรษฐกิจขนาดใหญ่และมีบทบาทสำคัญในตลาดโลก ประเทศไทยควรทำการเจรจาอยู่ในรูปของกลุ่ม เพราะถ้าประเทศไทยเจรจาประเทศเดียวอำนาจในการต่อรองจะต่ำ ทำให้เมื่อมีการจัดตั้งเขตการค้าเสรีแล้วประโยชน์ที่ได้รับอาจไม่สูงมาก ส่วนในด้านประเทศคู่เจรจาก็อาจไม่มีแรงจูงใจที่จะทำความตกลงด้วยเพราะประโยชน์ที่จะได้รับก็ไม่สูงมากเช่นกัน เช่น การเจรจาจัดตั้งเขตการค้าเสรีของไทยกับอเมริกา การเจรจาในรูปแบบกลุ่มจะช่วยเพิ่มอำนาจในการต่อรอง และประเทศคู่เจรจาก็จะพิจารณาถึงภาพรวมของตลาดภายในภูมิภาคจะทำให้การค้าระหว่างประเทศขยายตัวได้มาก ดังนั้น ถ้าประเทศไทยมีนโยบายที่จะจัดตั้งเขตการค้าเสรีกับประเทศขนาดใหญ่ ควรเจรจาในรูปแบบกลุ่ม เช่น การใช้อาเซียนเป็นตัวแทนในการเจรจาจัดตั้งเขตการค้าเสรีกับจีน เป็นต้น

3. การศึกษาผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้นจากการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของไทยกับประเทศคู่ค้าที่สำคัญ ทั้งประเทศที่มีการจัดตั้งเขตการค้าเสรีแล้ว และประเทศที่กำลังอยู่ในระหว่างการเจรจาพบว่า ผลกระทบที่มีต่อภาคการผลิตจะแตกต่างกันสำหรับประเทศคู่ค้าที่ต่างกัน เนื่องจากแต่ละประเทศจะมีความชำนาญเฉพาะทางในการผลิตสินค้าที่ต่างกัน ดังนั้น รัฐบาลควรมีการวางแผนอย่างเหมาะสม เพื่อรองรับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นต่อภาคอุตสาหกรรมต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาคอุตสาหกรรมที่ได้รับผลกระทบทางลบค่อนข้างสูง รัฐบาลควรมีมาตรการในการให้ความช่วยเหลือ และวางแผนทางด้าน การปรับโครงสร้างการผลิต เพื่อให้อุตสาหกรรมนั้นสามารถปรับตัวอยู่รอดได้ในระยะยาว รวมทั้งควรชะลอการเจรจาหรือยืดระยะเวลาในการลดภาษี เพื่อช่วยให้อุตสาหกรรมนั้นสามารถปรับตัวรองรับผลกระทบที่จะเกิดขึ้นหากมีการเปิดเสรีทางการค้าอย่างเต็มที่

6.3 ข้อจำกัดของการศึกษา

1. ข้อจำกัดในการเลือกประเทศที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในการศึกษา การเลือกประเทศที่มีการจัดตั้งเขตการค้าเสรีแล้วจากข้อมูลที่ประเทศต่างๆ รายงานต่อองค์การการค้าโลก พบว่ามีจำนวนข้อตกลงเขตการค้าเสรี 124 ข้อตกลง แต่การศึกษาในครั้งนี้ไม่สามารถครอบคลุมคู่ประเทศทั้งหมดได้ เนื่องจากข้อจำกัดทางด้านข้อมูล จึงทำให้เลือกคู่ประเทศตัวอย่างเฉพาะประเทศที่มีระบบ

เศรษฐกิจขนาดใหญ่หรือขนาดปานกลาง จึงอาจทำให้ผลการศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรี อาจไม่สะท้อนลักษณะทางเศรษฐกิจของกลุ่มประเทศทั้งหมด

2. การศึกษาปัจจัยที่มีผลกระทบต่อโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีครั้งนี้ ให้ความสำคัญเฉพาะปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ซึ่งโดยทั่วไปรัฐบาลจะมีการคำนึงถึงปัจจัยหลายด้านประกอบกัน เช่น ปัจจัยทางด้านการเมือง ปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรม เป็นต้น ดังนั้น ถ้ารวมปัจจัยทุกด้านเข้าด้วยกัน น่าจะทำให้ผลการศึกษามีความสามารถสะท้อน โอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของกลุ่มประเทศต่างๆ ได้ดียิ่งขึ้น

3. ในการศึกษาครั้งนี้ การประมาณค่าโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีจากแบบจำลองทางเศรษฐมิติ เป็นผลการประมาณค่าภายใต้สถานการณ์และเงื่อนไขทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน ดังนั้น เมื่อเวลาผ่านไปและสถานการณ์ทางเศรษฐกิจเปลี่ยนแปลง อาจทำให้โอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีระหว่างประเทศต่างๆ เปลี่ยนแปลงไปเช่นกัน

6.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการศึกษารั้งต่อไป

1. การศึกษาโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีควรมีการพิจารณาถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็น ปัจจัยทางด้านเศรษฐกิจ ปัจจัยทางด้านการเมือง ปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรม เป็นต้น และควรมีการประเมินถึงโอกาสในการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของไทยกับประเทศคู่ค้าอยู่เสมอ เนื่องจากปัจจัยต่างๆ มีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา

2. การศึกษาผลกระทบจากการจัดตั้งเขตการค้าเสรีของไทยกับประเทศคู่ค้าที่สำคัญ ควรเน้นศึกษาในรายอุตสาหกรรมมากขึ้น เพื่อให้เห็นความชัดเจนว่าแต่ละอุตสาหกรรมจะได้รับผลกระทบมากน้อยเพียงใด เพื่อเป็นแนวนโยบายให้รัฐบาลวางแผนในการให้ความช่วยเหลือได้ดียิ่งขึ้น